

...Για μια στιγμή σχεδόν ντρέπεται για τον ίδιο τον εαυτό, για τα επώνυμα παπούτσια του, τη μοδάτη ζακέτα του, τη ζωή που έχει την τύχη να ζει, ασφαλής και δίχως προβλήματα...

Η συγγραφέας γράφοντας αυτό το απόσπασμα, θέλει να τονίσει το ξάφνιασμα του αγοριού και την μεγάλη ντροπή που αισθάνεται τη στιγμή κατά την οποία συνειδητοποιεί σε πόσο άσχημες συνθήκες ζουν οι μετανάστες την εποχή αυτή. Αρχίζει και καταλαβαίνει πως δεν έχουν τις ανέσεις τις οποίες μπορούν να έχουν πολλές οικογένειες και πως τους λείπουν αγαθά που για εμάς είναι απλώς, αυτονόητα. Αυτό, λοιπόν, καταφέρνει να μας το περάσει λέγοντάς μας ότι ντρέπεται για αυτά που φοράει και για τη ζωή του που τυχαίνει να είναι ασφαλής και χωρίς προβλήματα.

Το απόσπασμα αυτό με έκανε να θυμηθώ στιγμές που περνώ δίπλα από ανθρώπους που είναι κάποιας άλλης εθνικότητας και η μόνη επιλογή που τους έχει απομείνει είναι να κάθονται στα πεζοδρόμια περιμένοντας κάποιον να τους δώσει έστω και ελάχιστα χρήματα... Εκείνη την στιγμή, λοιπόν, κι εγώ αισθάνομαι μια τεράστια λύπη που τους βλέπω σε αυτήν την κατάσταση, αλλά και ντροπή γιατί και αυτή η γυναίκα ή ο άντρας που βλέπω δεν παύουν να είναι άνθρωποι και να έχουν συναισθήματα.

...Ηρεμία, άνεση; Ναι αλλά και εγωισμός. Ο εγωισμός του ανθρώπου που ζει μέσα στην άγνοια, σε μια όαση στη μέση της ερήμου ή σε ένα ευλογημένο νησί ανάμεσα στα κύματα μιας φουρτουνιασμένης θάλασσας. Μα ποια είναι η πραγματική ζωή; Αυτή ή μήπως εκείνη που πολλοί, μα πάρα πολλοί άνθρωποι ζουν εκεί έξω, εκτεθειμένοι στην πείνα, στο κρύο, στη βία; Εκτεθειμένοι στον πόνο – μα ίσως, υποθέτει ο Λούκα, και στην ευτυχία. Έναν πόνο που κάποιος σαν κι αυτόν ούτε καν μπορεί να φανταστεί...

Σε αυτό το απόσπασμα, η συγγραφέας προσπαθεί να μας μεταδώσει τα έντονα συναισθήματα και τις απορίες του Λούκα. Το αγόρι αυτό, αφού έχει περάσει αρκετά βράδια μεταμορφωμένος ως Ράτζιβα, έχει αρχίσει να βλέπει διάφορες καταστάσεις με διαφορετικό τρόπο, δηλαδή με τον τρόπο με τον οποίο ο Ράτζιβα θα έβλεπε και θα έκρινε. Έτσι, το απόσπασμα αναφέρεται στις σκέψεις που κάνει ο Λούκα καθώς κοιτάζει με τα μάτια του Ράτζιβα το σπίτι του. Συνειδητοποιεί ότι το σπίτι του εκτός από την ηρεμία και την άνεση που μπορεί να έχει, κρύβει και εγωισμό. Αυτός ο εγωισμός δημιουργείται από την πλήρη άγνοια των ανθρώπων για το τι πραγματικά γίνεται στον κόσμο και για το πώς ζουν μερικοί άνθρωποι εκεί έξω. Κάνοντάς μας πολύ κατανοητές τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα σε αυτές τις δυο κατηγορίες ανθρώπων, ο ήρωας της ιστορίας θέτει ένα πολύ σοβαρό ερώτημα το οποίο με έκανε και εμένα να προβληματιστώ: ποια είναι η πραγματική ζωή; Το να ζεις στην άνεση, να σου έρχονται όλα έτοιμα και να μην ξέρεις καθόλου την κατάσταση που επικρατεί έξω από το σπίτι σου ή καθημερινά να αγωνίζεσαι για να καταφέρεις να έχεις τα απαραίτητα και να ζεις με πολλές δυσκολίες; Αυτό το απόσπασμα είναι αρκετά

δυσάρεστο, αν σκεφτούμε ότι πολλοί από εμάς έχουμε αγαθά τα οποία τα θεωρούμε δεδομένα και δεν τα εκτιμούμε, ενώ εκεί έξω υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι οι οποίοι δεν θα τα αποκτήσουν ποτέ.

Αμπατζόγλου Σεμίραμις, Β1 Γυμνασίου